

та наголошено на необхідності прийняття Закону України «Про нормативно-правові акти».

Як основну умову ефективності правової політики та забезпечення єдності правового регулювання визначено необхідність її концептуалізації, яка обумовлена об'єктивними та суб'єктивними чинниками. Детально розглянуто необхідність системного підходу при розробці та ухваленні Концепції правової політики, проаналізовано об'єктивний підхід до побудови її змісту і структури.

Наведено обґрунтування щодо найбільш оптимальної форми концептуалізації правової політики як доктринального документа. Викладено три основні функції, які має виконувати Концепція правової політики. Таким чином, визначено необхідність перенесення цих питань із суто теоретичної у практичну площину.

В аналітичній доповіді та у виступах учасників конференції запропоновано шляхи підвищення ефективності правової політики, розглянуто основні чинники, які впливають на рівень її ефективності, зокрема політичний, економічний, інформаційний, а також процеси самоорганізації та самоуправління, культурно-моральний клімат суспільства. Запропоновано конкретні заходи у сферах правотворчої діяльності, правореалізаційної та інформаційно-виховної практик, підвищення рівня правової культури, реалізація яких має підвищити ефективність правової політики.

Більовський О. А. Державна житлова політика України: проблема соціально-економічної ефективності : аналіт. доп. / О. А. Більовський. – К. : НІСД, 2012. – 136 с.

В аналітичній доповіді розглянуто сучасний стан забезпечення конституційного права громадян України на житло, дано оцінку соціально-економічній ефективності чинних житлових програм, запропоновано модель державної житлової політики, реалізація якої в нинішніх соціально-економічних умовах могла б значно покращити житлові умови громадян, які потребують поліпшення житлових умов.

Доповідь складається із чотирьох розділів. У першому розділі розглянуто сучасний рівень забезпеченості громадян житлом. Зокрема, наведено основні показники стану житлової сфери України, визначено критичні параметри забезпеченості населення житлом, розглянуто житлові умови окремих категорій населення – молоді, сімей із дітьми та багатодітних сімей, сільського населення. З огляду на кількісні та якісні показники сучасного стану розвитку вітчизняної житлової сфери, а також показники забезпеченості житлом населення європейських країн, автором зроблено висновок щодо існування в Україні глибокої житлової кризи, яка потребує значної активізації зусиль держави в напрямку її подолання.

У другому розділі житлову проблему, основною причиною якої є низький рівень доступності житла для більшості громадян, розглянуто як чинник, який негативно впливає на соціально-економічний розвиток країни. Так, низький рівень доступності житла істотно погіршує демографічний стан країни, гальмує розвиток будівельної галузі, а відтак і всієї української економіки, ускладнює функціонування ринку праці, унеможлиблює розв'язання державою гострої проблеми відтворення житлового фонду. Відсутність в Україні ефективних соціально-економічних механізмів реалізації конституційного права громадян на житло суттєво погіршує їхнє соціальне самопочуття, стає чинником загострення соціально-політичної ситуації в країні.

У третьому розділі дається оцінка соціальної ефективності чинної державної житлової політики, зокрема розглянуто спеціальні державні житлові програми і стан їхнього виконання. Окрему увагу приділено

розгляду ефективності таких житлових програм, як Державна програма забезпечення молоді житлом, Державна цільова соціально-економічна програма будівництва (придбання) доступного житла на 2010–2017 рр., здешевлення вартості іпотечних кредитів для забезпечення доступним житлом громадян, які потребують поліпшення житлових умов. Проаналізовано сучасний стан і тенденції розвитку ринку житлової нерухомості, стан системи іпотечного кредитування, проблеми функціонування ринку орендного житла, перспективи розвитку сектору соціального житла.

У четвертому розділі автором розглянуто шляхи підвищення соціально-економічної ефективності державної житлової політики. Обґрунтовано необхідність реалізації нової моделі державної житлової політики, стратегічною метою якої було б збільшення рівня доступності житла для різних категорій сімей, зокрема тих, які мають середньостатистичні доходи (3–6 тис. грн за місяць). Основними економічними інструментами реалізації такої політики має стати значне збільшення обсягів державного фінансування будівництва доступного житла, будівництво значних обсягів житла економ-класу, зниження собівартості будівництва доступного житла. З огляду на сучасний стан іпотечного кредитування в Україні та його недоступність для більшості громадян, обґрунтовано доцільність використання механізму оренди з правом подальшого викупу як інструменту вирішення житлових проблем громадян, які потребують поліпшення житлових умов.

Реалізація нової моделі державної житлової політики дасть можливість вирішити низку болючих для України питань, зокрема дозволить значно збільшити обсяги житлового будівництва, створить умови для реалізації конституційного права на житло сім'ями із середньостатистичними доходами, а також сім'ями, що потребують соціальної допомоги, вирішить проблему квартирної черги тощо.

У додатку надруковано матеріали засідання «круглого столу» «Державна житлова політика України: проблема соціально-економічної ефективності», який був організований спільно із Державним фондом сприяння молодіжному житловому будівництву і відбувся 16 жовтня 2012 р. у Національному інституті стратегічних досліджень.

Особливості формування сучасної зовнішньої політики Російської Федерації : аналіз. доп. / М. Ф. Єжєєв, В. В. Орлик, Н. І. Мхитарян ; за ред. А. З. Гончарука. – К. : НІСД, 2013. – 72 с.

У доповіді проаналізовано актуальні питання зовнішньої політики України, її взаємовідносини з Росією та країнами Співдружності Незалежних Держав. Показано особливості формування зовнішньої політики Російської Федерації при президенті В. Путіні, роль і місце Росії у зовнішньополітичних процесах у Центральній Азії, на Південному Кавказі. Наведено думки експертів та зроблено пропозиції щодо підвищення ефективності зовнішньої політики України на пострадянському просторі.

Зокрема наголошується, що Концепція багатополюсного світу визначена офіційною зовнішньополітичною доктриною Російської Федерації. Упродовж останніх років у керівництві Російської Федерації відбулося переосмислення реальних можливостей російського геополітичного впливу. Очевидно, що Росія сама визначає своє місце і роль у світовій політиці, виходячи з розуміння власних національних інтересів у зовнішньополітичному вимірі. Експерти поділяють ці інтереси на три основні категорії.

Найбільший інтерес РФ на **глобальному рівні** полягає в її активній і повноправній участі в побудові такої системи міжнародних відносин,

